SUFLETISTA NR. 1

Tudorică din Giulești a ajuns „sufletist" vestit datorită trompetei lui și „Rapidulețului" cel nestatornic, dar cineva, pare-se Ion Bdieșu, a scris că și-a trădat „feblețea", fiind văzut într-una din duminicile acestei toamne o repriză pe „Republicii" și alta pe stadionul din Ștefan cel Mare, „cîntînd", cu schimbul, pentru Steaua și Dinamo.

De cînd e cunoscut Tudorică? Dacă nu mă înșel, de mai puțin de 10 ani... Ce să zică atunci reșițeanca Elena Barbu, care de 41 de ani este prezentă la fiecare meci — de campionat, cupă, internațional sau amical, plus la fiecare antrenament — susținut de echipa divizionară de fotbal din Reșița? Care suporter se poate mîndri cu un asemenea record? Poate că suporteri de acest fel se mai găsesc ei, pe ici, pe colo, dar SUPORTERĂ, cu siguranță nu. Și, mai ales, o suporteră în vîrstă de 80 (OPTZECI) de ani!

Cum spuneam, o cheamă Elena Barbu, dar, în lumea „tifosi"-lor din orașul de pe Bîrzava toată lumea îi zice „Maica", iar locul ei — de la peluza situată în dreptul liniei care marchează mijlocul terenului — nu a fost văzut pînă acum niciodată gol.

De peste 4 decenii a îndrăgit ea sportul, și de atunci e nelipsită de la competițiile din sălile și de pe stadionul Reșiței. O întîlnești la galele de box, la meciurile de handbal, la reuniunile de lupte, la competițiile de popice și, bineînțeles, la partidele de fotbal. Indiferent dacă joacă C.S.M.R., Olimpia, Siderurgistul, Muncitorul, Energia sau Electrica, echipele de juniori sau din secțiile uzinelor, bătrînica este „la post".

— În 41 de ani n-am pierdut un meci, ba cînd eram mai tînără îi însoțeam pe fotbaliștii noștri și în deplasare, ne spune cu o undă de mîndrie în glas.

A suferit pînă la lacrimi cînd, în anul 1950, echipa locală retrogradă din divizia A, dar în '54, cînd reșițenii au cucerit „Cupa României" la fotbal, în memorabila finală cu Dinamo București (care însemna pe atunci Szőkő, Călinoiu, Ozon, Nicușor, frații Băcuț, Suru, Bartha etc.) era prezentă în tribunele stadionului „Republicii". Ea suferă pînă la lacrimi cînd fostul reșițean Manolache înscrie un gol în poarta lui Căunei, cînd înaintașii localnici se încurcă în labirintul picioarelor din fața porții adverse și nu „dau gol", cînd mingea șutată de Pușcaș trece pe deasupra porții sau cînd plasa propriei porți e scuturată de șutul atacantului oaspe. Ea știe de ce nu joacă Mioc, de ce au plecat Sfîrlogea și Talpai, unde lucrează Varga, cîți copii are Pătrașcu, unde și cînd s-a născut Arnăutu, care-s cei mai valoroși jucători din formația adversă, „cîte parale face" arbitrul de azi...

„Maica" trăiește intens fiecare fază, iar cînd vreun spectator zelos din apropiere își manifestă nemulțumirea, valorificînd... folclorul periferic, îl stopează prompt:

— Ce ai omule cu jucătorul? Du-te în locul lui să vezi de poți face mai bine!

...De 41 de ani în tribună, pe vreme rea sau bună, vara sau toamna tîrziu, bucuroasă ori cătrănită, în funcție de rezultatul obținut de echipa favorită, Elena Barbu se mîndrește cu un adevărat record, pe care îl elogiem în aceste rînduri, record ce-i dă dreptul să revendice titlul, încă neacordat, de „sufletista" nr. 1.

Paul BOCȘANU

Despre Femei nu numai de 8 Martie

CEREM ȘI NOI CUVÎNTUL!

[N.R. Îl aveți, stimată tovarășă profesoară!]

Ana Stark-Stănișel, maestră emerită a sportului la handbal, „reputat" portar de fotbal
Foto: A. NEAGU

În contextul vieții noastre actuale se vorbește despre sport pretutindeni. Oriunde te duci, oriunde te afli... Această realitate trebuie s-o recunoască și cei mai sceptici. E un simptom semnificativ în preocuparea omului modern și are o pondere din ce în ce mai pregnantă în activitatea unei mase mari de oameni. Este un adevăr de necontestat, că în toate conjuncturile sociale, la toate vîrstele, interesul pentru evenimentele sportive s-a amplificat. Este tot așa de adevărat că între diferitele categorii de oameni preocupați de sport există un decalaj destul de mare. Dacă în cadrul primei și principalei categorii, a sportivilor, antrenorilor și profesorilor de educație fizică, care se ocupă efectiv de sport, putem include un procentaj mare de oameni, totuși această proporție este minimă față de celelalte categorii, ale celor care susțin prin activitatea lor organizatorică, administrativă, tehnică, economică, științifică, culturală, educativă mișcarea sportivă din țara noastră, ale celor care — chiar dacă nu practică vreun sport sau nu vin în ajutorul lui printr-o activitate directă —, îl sprijină prin prezența lor pe stadioane, în săli, pe terenuri și ale celor care îi urmăresc prin emisiunile de radio și de televiziune, prin ziare și reviste, îl discută, se entuziasmează sau se ceartă pentru el, emit păreri, contrapăreri, opinii.

Dar să fim optimiști! Fiindcă este un lucru constatat că ultima categorie, chiar dacă reprezintă acum cel mai mare procent, printr-un proces natural, va trece la o categorie mai avansată, căci în acest domeniu trecerea de la o categorie la alta se face de la coadă spre cap. Unde există interes, vor fi și susținători, vor fi și „microbiști", vor fi și sprijinitori și în ultima instanță, categoria primă, a sportivilor adevărați, se va îmbogăți.

Acest interes a ajuns atît de cuprinzător, încît străbunicii noștri dacă ar auzi ce discută azi copiii și femeile, ar da din cap cu mirare. Căci avem mulți copii — trebuie să o recunoaștem — care nu știu bine care este brațul sau piciorul stîng și care este cel drept, dar știu cine este Eusebio, Țiriac, Dobrin, Lucescu sau Dumitrache și multe femei știu să susțină cu justificată mîndrie și cu competență frumoasele realizări ale atletelor și floretistelor noastre. Și ce-ar mai da din cap acești străbunici, dacă ar vedea că femeile noastre s-au apucat și ele de fotbal! Acum cîteva decenii, unele dintre noi trebuia să ne încuiem în vreo sală de sport și, „în mare taină", „să batem" mingea cu piciorul, să nu ne creadă alții „sărite de pe șină". Iar azi... asistăm la meciuri de fotbal între echipe feminine, care, chiar dacă nu dau un spectacol de genul celui bărbătesc, reușesc să joace totuși balonul cu un vădit talent și cu poftă, într-un spirit de adevărată sportivitate.

Și fiindcă jucăm și noi fotbal și începem să ne interesăm și să ne ocupăm de „sportul-rege" — cum îl denumesc contemporanii — cerem și noi cuvîntul! Dacă acum cîțiva ani femeile noastre aflau doar din auzite, din discuțiile bărbaților, despre marile întîlniri fotbalistice, sau din comentariile după aceste întîlniri, azi fotbalul ne interesează direct!

Aurora EBERT

EVA ȘI SPORTUL

Muzeul sportului din Bâle (Elveția) și-a propus, organizînd expoziția „FEMEIA ȘI SPORTUL", să treacă în revistă, cu ajutorul unor remarcabile documente ilustrative, cei 4 000 de ani de sport feminin: **„Eva și exercițiile fizice de-a lungul secolelor"**: dansul, natația și acrobația în Egiptul antic, atletismul (alergarea) și jocurile de minge în Grecia antică, chiar boxul în Polinezia, gimnastica și ciclismul în Europa, scrima în Roma lui Juvenal, tirul cu arcul în Anglia lui Robin Hood, regatele de canotaj feminin ale venețienelor din epoca lui Cristofor Columb, echitația aproape peste tot, patinajul (cu care Diana de Poitiers l-a entuziasmat pe Henric al II-lea, regele Franței), alpinismul etc.

NĂSCUTĂ DINTR-UN PROTEST...

Soțul ei a fost un mare pasionat al tirului. În timpul liber, elvețianul Anliher era prezent pe poligonul de tir și de multe ori era însoțit de consoarta sa Trudi. Așa s-a întîmplat o dată, de două ori, și, bineînțeles, Trudi se plictisea în postura de spectatoare. De aceea, a luat o hotărîre îndrăzneață întrebîndu-și soțul: „Pot trage și eu?" și de aici începe activitatea ei de sportivă pe poligonul de tir.

Deși pare ciudat pentru conservatorismul elvețian ca o femeie să fie văzută cu arma în mînă, Trudi Anliher n-a ținut seama de aceste păreri și a continuat activitatea pe poligon. De la prima femeie văzută pe poligon și pînă la înființarea Federației feminine elvețiene de tir n-a trecut mult timp. Și d-na Trudi Anliher din Lucerna a fost aleasă președinte.

Fetele și femeile și-au cîștigat într-un timp foarte rapid respectul și activitatea lor, fie cu pistolul, fie cu arma de calibru redus, a devenit din ce în ce mai prodigioasă, deși campionate naționale rezervate femeilor nu s-au organizat încă. Răspunsul l-am primit într-o discuție cu Trudi Anliher:

— Nu vrem să ne felicităm una pe alta. Deocamdată nu sîntem atît de multe performere pentru ca întrecerile să fie prea interesante. Totuși, înaintea unor competiții internaționale au loc diferite întreceri de selecție.

În afară de Trudi Anliher (care între timp a cedat președinția), alte două femei se ocupă îndeaproape de destinele tirului feminin elvețian: Vreni Knoblauch din Oberentfalden (noua președintă) și Rita Harri, din Zofingen, aceasta din urmă fiind antrenoarea lotului de tineret, care cuprinde un număr mare de începătoare (circa 250).

Pe aceste trei femei tinere le-am cunoscut la campionatele internaționale de tir ale României din 1969. N-am regretat pentru că cu acest prilej am cunoscut trei sportive entuziaste care au reușit să înfrîngă protestele manifestate față de tirul feminin din Elveția.

Cu rezultatele înregistrate la București ele n-au fost mulțumite. Trudi Anliher mi-a spus acest lucru, dar a ținut să mai adauge: *„Ne-am simțit foarte bine la București, am învățat multe, ne-am întîlnit cu multe sportive și cred că acesta este esențialul".*

Hansgert LINDEKAMP

...și fără protest!

Valorificînd jumătatea de populație pe care o reprezintă (cu aproximație) și progresul social în care se află, femeile își fac, cu încetul, loc (un loc meritat) în conducerile instituțiilor sportive. Anul trecut am menționat prezența unei femei în fruntea Federației internaționale de tir cu arcul. Iată acum două vești mai recente.

● *NELLY GAMBONDE*, vicepreședinta federației olandeze de canotaj, a fost aleasă membră a comisiei tehnice a F.I.S.A. *(Federația internațională a Societăților de Canotaj).*

● *Medic budapestan, dr. ERZSEBET ALBERTI* a fost cooptată în comitetul medical al Federației internaționale de caiac-canoe.

EXEMPLIFICARE

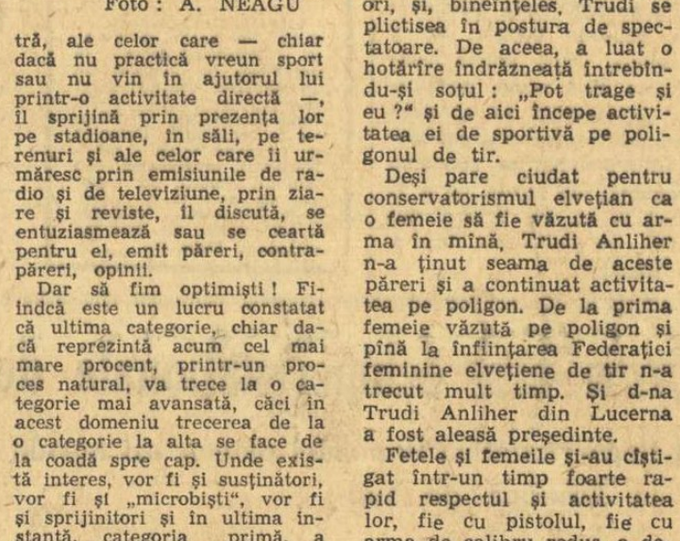

Cînd antrenorul echipei Nalia (R. F. a Germaniei) a plecat în vacanță, conducătorii clubului au apelat la o surpriză pentru a susține moralul jucătorilor: Anita Kunzel, studentă la Institutul de educație fizică și atletă cunoscută (bineînțeles că și fan de fotbal!) a devenit antrenoarea lotului de 22 de jucători! În timpul ședințelor de antrenament tînăra studentă vrea să fie mereu în frunte. Și dacă în privința alergării totul pare firesc, ea a ținut să demonstreze că posedă și un bun control al balonului. Ba, mai mult, ea s-a încadrat atît de bine în programul echipei pe care o antrenează încît a devenit și partenera fotbaliștilor în cadrul diverselor jocuri practicate la club.

O pasiune pe care anii nu o pot altera

MIOARA MORȚUN, SPORTIVĂ AZI, CA ȘI ACUM O JUMĂTATE DE VEAC

Drumul Mioarei Morțun în sport a început acum o jumătate de veac, la Sibiu, unde a primit întîile noțiuni ce aveau s-o logodească pe veci cu gheața. Și de atunci, credincioasă primei iubiri, a rămas devotată patinajului artistic, deși pe parcursul unei vieți — dăruită pedagogiei și științelor biologice — atletismul, călăria, tenisul, înotul și drumeția montană, și-au aflat locul în preocupările liceenei de la Sibiu, pentru care ora de educație fizică și sport era deopotrivă de însemnată ca și studiul matematicii, al științelor naturale sau gramatica limbii române.

Concurentă în mai toate concursurile și campionatele de patinaj artistic, începînd din anul 1928 și pînă prin anul 1950, Mioara Morțun, — în etapa de început a vieții ei, Mioara Florescu — și-a afirmat aptitudinile în tenis, deținînd titlul național universitar (după un strașnic meci de finală cu Adina Stroescu, actuala profesoară la Institutul de educație fizică și sport din București).

De atunci, devenită profesoară și cercetătoare în alt univers, al biologiei, și polisportivă într-o activitate încununată cu prezențe în concursuri și campionate românești, Mioara Morțun a cunoscut satisfacția unei comunicări cu tematică sportivă, de la tribuna unui Simpozion științific internațional, cu subiectul: „Patinajul artistic, mijloc de investigare și înregistrare a activității nervoase superioare".

— Ce amintiri păstrați din lunga și constanta dumneavoastră viață sportivă?

— Emoțiile pe care ți le oferă activitatea sportivă, — antrenamentul, aparițiile publice sau lupta propriu zisă în competiții, te fac să trăiești, de fiecare dată, mereu alte emoții, la intensități ce-ți aduc, fiecare, voluptatea noului și satisfacția prezenței în acea lume a mișcării pe care o simți pornind din adîncul ființei tale, din însuși conceptul tău de viață.

— Ce chipuri, ce imagini desprindeți dintre cele multe întîlnite de dv. într-o viață de sport de o jumătate de veac?

— Mai întîi, e amintirea bătrînului profesor de patinaj, sibianul Mayer. Pe cea a inițiatorului meu într-ale înotului, acolo, în bazinul de sub arini, nu o pot pomeni, pentru că nu a existat. Tot privind sclipirea ușoarelor unde ale bazinului și simțind chemarea apei, m-am azvîrlit cu proprii elanuri în apă, acolo unde înotau cei iscusiți și după cum văzusem că făceau cei mari și dînd din mîini și din picioare, am plutit neluată în seamă de salvatorul de serviciu sau de cei din piscină. Înseamnă că totul mersese normal. Apoi, cu mulți profesori și cu nici unul, ciupind de la unul și de la altul, mi-am adaptat stilul care-mi convenea și am devenit înotătoare-autodidactă. Nici în călărie, n-am avut instructor. Tatăl meu, ofițer de artilerie, m-a urcat în șa, puțin după vîrsta abecedarului, m-a întrebat dacă-mi simt vîrful picioarelor în scările ale căror curele susținătoare fuseseră ridicate și, apoi, după o pedagogie care dădea întîietate educației curajului, i-a dat calului o strașnică lovitură de cravașă. Țîșnind ca din pușcă, cabalinul a pornit-o cu mine în iureșul unui galop și astfel am început cu prima lecție de călărie, prin cea mai grea parte a ei.

...Dar prin fața mea se perindă acum, stîrnită de întrebarea dumneavoastră, sute și sute de figuri de copii, de adolescenți, de tineri, cărora, la rîndul meu, le-am pus primele patine în picioare, i-am inițiat, le-am prins aripile **increderii** în sport, în patinaj, pe gheața din Cișmigiu sau la Otetelișanu, mai apoi la marile patinoare artificiale din ansamblurile de la „23 August" sau Floreasca.

— Dv. ați practicat și atletismul...

— ...da. Mai întîi pentru a-mi crea și întreține condiția fizică pentru patinaj, pentru călărie, pentru înot, pentru tenis. Și-apoi, studentă fiind, la Facultatea de științe a Universității din București, pentru a satisface obligații de studiu, educația fizică și sportul fiind introduse în ciclul pedagogic universitar sub ministeriatul marelui Nicolae Iorga. Atletismul a fost muzica discretă, în surdină, acompaniamentul fundamental în toată activitatea mea sportivă.

— Și acum, în anii în care ați părăsit catedra, prin poarta de onoare a celor ce și-au făcut datoria în viața profesională, ce rezervați sportului?

— Să fim bine înțeleși: la pensie a ieșit numai profesoara de științe naturale. Sportiva a rămas în activitate. Împreună cu Irca Thimcik-Minculescu, cu Vera Curceag și cu Ecaterina Pusztay, sînt în lotul de arbitri internaționali de patinaj artistic și ACTIVEZ ATÎT ÎN ȚARA CÎT ȘI PESTE HOTARE. Am, în palmaresul meu de arbitru, „ieșiri" la Varșovia și Sofia, am funcționat ca observatoare la campionatele mondiale de patinaj artistic de la Geneva și dacă mai vreți un amănunt despre ceea ce mai poate „pensionara" de la București, **se cuvine să rețineți că, în anul 1967, aflîndu-mă în Canada, am participat la un concurs public de tenis, desfășurat lîngă Montreal, de unde M-AM ÎNAPOIAT CU TROFEUL PROBEI,** rodul victoriilor mele: **Cupa orășelului St. Geneviève. Așadar, o sportivă, — o sportivă convinsă, nu iese niciodată la pensie. Ea rămîne fie arbitru, fie animator, pentru cei ce vin din urmă, — a încheiat, cu energia care o caracterizează, autoarea lucrării: „Povestea Dunării", apărută în anul 1953.**

Cristina-Laura URSEANU

Totdeauna pe recepție, operatoarele de la 07 și de la 09 onorează cu promptitudine comenzile „Sportului"
Foto: V. BAGEAC

ALO „SPORTUL"? AVEȚI LEGĂTURA CU PARISUL!...

În redacția unui ziar de sport duminica este întotdeauna zi de vîrf. Mai mult decît în celelalte zile ale săptămînii se cere operativitate maximă. Un ziar întreg trebuie redactat în cîteva ore. Așa că duminica toată lumea se află în alertă: cronicari, reporteri, secretari de redacție, dactilografe, redactorii de serviciu la telex sau cei care recepționează comunicările telefonice interne sau internaționale. Ultima modalitate de a obține știri și reportaje este adesea furnizoarea celor mai mari... bătăi de cap.

Obținerea legăturilor telefonice cu Parisul, cu Varșovia sau Londra, cu Atena sau Stockholm, cu atîtea și atîtea orașe în care reprezentanții noștri s-au aflat ca ambasadori ai sportului s a realizat uneori cu greutate. Fie că n-am primit la timp adresa delegațiilor noastre, fie că firul a fost deranjat, fie din alte motive, convorbiri aproape compromise au avut totuși loc. Și aceasta numai datorită amabilității, inventivității, dăruirii, stăruințelor operatoarelor de la 07.

Cine sînt aceste foarte apropiate colaboratoare ale ziarului?

N-a fost prea ușor să le aflăm numele. Gîndiți-vă: rețeaua de operatoare cuprinde cîteva sute de salariate. Prin intermediul ing. Ieronim Florea, directorul Telefoanelor și al serviciului tehnic (responsabil coordonator, Aurelia Vasiliu) operatoarele de la 07 au ieșit din anonimat. Ele sînt Otilia Bănoiu, Florica Avramescu, Elena Georgescu, Aurelia Gheorghiu, Ioana Rață, Aurora Stelian.

Sînt nume care se bucură de stima și prețuirea întregului colectiv redacțional. Iar după cele relatate aici, fără îndoială și a cititorilor ziarului. (T. S.)

Scandal în lumea pariziană:

VOCEA EDITHEI PIAFF SAU PROPRIII PUMNI L-AU FĂCUT CAMPION MONDIAL PE MARCEL CERDAN?

Poate că toată istoria aceea de dragoste, parfumată și tulburătoare — dintre ea, Edith Piaff, o tînără franțuzoaică, puțin frumoasă, plecată să cucerească lumea cu vocea-i răgușită și violentă, și el, Marcel Cerdan, un boxer normand, trecut dincolo de Ocean pentru a dobîndi cununa de lauri a campionului lumii — ar fi rămas cunoscută numai celor care, cu vreo 25 de ani în urmă, devorau din ziare știrile senzaționale ale rubricilor mondene.

Și asta pentru că, la urma urmei, totul n-a fost decît o iubire care a început și s-a sfîrșit ca toate celelalte, multele, chinuitoarele și neîmplinitele iubiri ale marei artiste...

Iată, însă, că acum la aproape 25 de ani din clipa în care — stranie întîmplare — doi francezi s-au întîlnit și s-au îndrăgostit pe pămînt american, la atîta amar de vreme de cînd cel mai stupid accident de avion al anului 1949, cum s-a zis, și un cancer necruțător, i-au trecut, rînd pe rînd, pe Marcel și Edith în lumea umbrelor, istoria lor este readusă în prim plan de un scandal, cu implicații juridice, determinat de apariția, la începutul anului trecut, a cărții scrisă de Simone Berteaut:

„SORA MEA EDITH"

Cine este această „scriitoare" de ultimă oră și de răsunător succes, pare greu de precizat... În prefață, ea însăși susține că **„această carte a fost scrisă de sora, de singe, a inegalabilei Edith"** și în sprijinul afirmației aduce o mulțime de fotografii și facsimile, de neîndoielnică autenticitate.

Alții însă — și nu puțini — o taxează pe Simone Berteaut drept impostoare, aliind, cu cutezanță, numele ei de acela al unei foste cameriste a cîntărețel... Lăsînd de-o parte orice bănuială în acest sens, trebuie recunocut că, în ciuda unei evidente propensiuni spre clou-ul facil și nu o dată șocant, „Sora mea Edith" — lansată pe piață la un preț aproape fabulos — a devenit cu rapiditate best-seller, între primele situate în clasamentul gustului cititorilor anului 1969.

Multele amănunte din viața intimă a marei cîntărețe, iubirile acesteia, mai mult sau mai puțin pasagere, descrise cu o imaginație luxuriantă, vecină, se zice, cu invenția, patima nefirească a Edithei pentru alcool și bărbații mult mai tineri — iată tot atîtea explicații al ieftinului succes de public al cărții pomenite.

Cu toate acestea, însă, nu puțini au fost — și sînt — aceia, mai apropiați sau mai depărtați de perimetrul vieții celebrei șansonetiste, care au înaintat împotriva cărții amenințătoare capete de acuzare, condamnînd-o pe Simone Berteaut pentru căutarea cu orice preț a senzaționalului, într-o viață îndeobște liniștită, pentru estropierea, complice, a unor întîmplări inocente, în sfîrșit, pentru denaturarea adevărului.

Între aceștia, cel mai vindicativ în, zice el, repunerea dreptății în picioare este fostul manager al lui Marcel Cerdan, Lucien Roupp, unul dintre cei pe care paginile cărții despre viața lui Edith Piaff l-au prins, se pare, cu... garda jos!

Toată indignarea lui Roupp a plecat, după toate probabilitățile, de la acel capitol în care așa-zisa soră a actriței insinua că gloria de care s-a bucurat Marcel Cerdan s-a datorat în mare măsură și așezării numelui lui alături de cel al Edithei... Ba, mai mult, chiar banilor șansonetistei!

ASTA E PREA DE TOT!

Readus în paginile zbuciumate ale gazetelor de scandal de undeva de pe coastele Bretaniei, fostul manager categorisește istoria prezentată de Simone, „altfel amuzantă", drept nici mai mult nici mai puțin decît un amestec de minciuni, gratuități și exagerări, măcar în ceea ce privește „episodul Marcel Cerdan" din viața lui Piaff.

Dar, să-l ascultăm: **„În timp ce se pregătea, la Lock Shelorake, pentru meciul cu Tony Zale, Marcel s-a întîlnit de mai multe ori cu Edith, care locuia la o pensiune din apropiere. Nimic însă nu-i adevărat din ceea ce se afirmă că el ar fi dus o viață necumpătată, că ar fi băut, că și-ar fi pierdut nopțile...**

...În aceeași perioadă, am făcut cunoștință și cu prietena Edithei (n. n. Simone Berteaut). **dar nici una dintre ele n-a pomenit vreodată că ar fi surori!**

...Trebuie să recunosc că Edith era o femeie încîntătoare, care-l iubea sincer pe Marcel, ceea ce o determina să vegheze asupra vieții cît mai ordonate a acestuia. În consecință, sînt stupefiat să citesc că Marcel și-ar fi petrecut noaptea dinaintea meciului cu Tony, împreună cu Piaff, și că tocmai actriței i s-a datorat forma foarte bună pe care elevul meu a arătat-o în ring!

Asta e prea de tot!"

BERTEAUT PIERDE LA PUNCTE...

Cînd, asemenea unui foc mocnit, scandalul a izbucnit în paginile mai multor ziare, Simone s-a văzut nevoită să se apere, afirmînd că tot ceea ce a scris reprezintă purul adevăr, și că nu este a ei culpa de a fi aruncat — prin anumite confidențe — un con de umbră asupra geniului pugilistic al lui Marcel Cerdan.

În ciuda asigurărilor pe care ni le dă autoarea, mai curînd sîntem tentați să ne situăm, la o primă luare de contact cu argumentele, de partea fostului manager.

Astfel, Simone scrie că înaintea meciului cu Zale, Marcel le-ar fi luat pe amîndouă cu automobilul la New York, și că ar fi condus personal mașina, de la cantonament pînă la arenă, dar argumentul lui Roupp este de data aceasta irefutabil, el demonstrînd — fără putință de tăgadă — că cel puțin cîteva greșeli, esențiale, există în cartea cu pricina: „Marcel n-avea în vremea aceea permis de conducere, iar meciul s-a desfășurat la... New Jersey!" Așa că...

...Scandalul continuă. Procesul e mereu amînat. Se aduc noi probe, se solicită noi martori. Ziarele se agită, publicul se distrează. La urma urmei, poate că nu este nimic adevărat din toată istoria aceasta, sau poate că nu totul este inventat... Trist este, însă, faptul că în timp ce fiul lui Marcel Cerdan calcă, învingător, pe urmele tatălui, repurtînd izbîndă după izbîndă, în timp ce Mireille Mathieu umple sălile de la Olympia și Odéon făcîndu-ne să uităm, măcar pentru o clipă, vocea tristă a zbuciumatei Edith, cei doi — superbi eroi ai unei istorii de iubire a anilor '46—47 — devin personajele unui scandal...

Cum spunea cineva, uneori viața devine mai tristă, abia... după moarte.

Ovidiu IOANIȚOAIA